

De aanleunwoning van Oranje

Mijn zoon is gek op vlaggetjes. Dat gun ik hem van harte. Maar toen hij op Koninginnendag zijn fiets wilde versieren, werd ik onrustig. Ik heb namelijk niks met de monarchie. Om te beginnen kan ik maar niet geloven dat sommige mensen door hun afkomst meer waard zijn dan anderen. En het wil er bij mij ook niet in dat het koningshuis het bindmiddel is van onze natie; zeker niet wanneer de zonen en dochters van dat bindmiddel zich inlaten met mafameisjes en met narcisten die meer van hun hond houden dan van hun vrouw. Natuurlijk: het is flauw om weer met die twee akkefietjes aan te komen zetten, maar juist met die twee akkefietjes hebben ze zo'n slecht voorbeeld gegeven dat ik ze niet meer serieus kan nemen. 'Ja maar die Maxima, dat is toch een leuke en frisse vrouw die het prima zou doen als koningin? Natuurlijk is Maxima een leuke en frisse vrouw, maar dat zijn er wel meer. Ga een willekeurige Douglas binnen en je breekt je nek over de Maxima's. Laurentien, die zie ik wel zitten. Laurentien is een bescheiden vrouw met een hart, hersens en ambitie. In die volgorde. Bovendien is ze de oppas van mijn neefje en nichtje geweest en het doet er niet toe, maar het was een steengoeie oppas. Alleen: Laurentien is op zijn best prinsesje voor spek en bonen in een sprookjesland, terwijl ze het in de echte wereld waarschijnlijk prima zou doen als staatssecretaris van onderwijs. Jammer. Gelukkig wil het bedrijfsleven haar wel.

Probeer dat allemaal maar eens aan je zoon van zes uit te leggen. Die wil vlaggetjes. Toen ik klein was dacht ik er net zo over. Het koningshuis was onwrikbaar verankerd in ons denken. En de leden van het koningshuis waren geen mensen, het waren ikonen. Bij een schoolvriend van me stond een porceleinen miniatuur van Soestdijk op de kast. 'En als je nou goed kijkt,' zei mijn vriend, 'dan zie je iemand

heel droevig door het raam naar buiten kijken. Dat is Claus.' Claus was mijn held. En Bernhard was mijn schoft, maar wel een schoft die streed met open vizier. Hij moet een leuk leven gehad hebben. Als je naar Delft gaat, hoor je hem waarschijnlijk nog nagrinniken in zijn kist. Dat waren nog eens prinsen. Boven alle twijfel verheven. De huidige generatie Oranjes doet zo zijn best om een menselijk gezicht te tonen

dat we denken: maar als het gewone mensen zijn, waarom moeten wij dan Majesteit tegen ze zeggen? En dat is een hele goeie vraag, maar ook een pijnlijke. Want niemand weet het antwoord. 'Gewoon, omdat het prinsen en prinsessen zijn,' zegt mijn zoon romantisch.

Ik geef hem geen gelijk. Niet in deze samenleving. Laten we er maar voor uitkomen: onze monarchie is een bejaarde en het ooit zo statige huis van Oranje is verworden tot een aanleunwoning. Nu zelfs Maartje van Weegen met pensioen is gegaan, blijft er niets meer over van onze

nationale folklore. De Oranjes zijn goed genoeg voor een item in het journal als er weer een babietje geboren is. En vooruit: voor een vlaggetje op je fiets.

In een multicultureel land met onder meer een miljoen moslims – en bovendien een land dat steeds Europeser wordt, is een koning op zijn best een vertegenwoordiger van het verleden en op zijn slechtst een rem op de toekomst. Kijk vooruit Willem IV, kijk vooruit. Gooi je troon in de haard en je kroon in de slotgracht. Verlaat je aanleunwoning, word burger onder de burgers en versier je fiets op Koninginnendag. Want iets mogen we nog wel houden om terug te denken aan een tijd die geweest is en nooit meer terug komt. Bovendien is mijn zoon gek op vlaggetjes.